

အုမြတ်မွန်မွန်

Love Story in Sentosa
[ဆန်တိုဆာ ချစ်ပုံပြင်]

YANGON -> SINGAPORE

အခန်း(၁)

တိမ်တိုက်တွေကြားမှ Silk Air လေယာဉ်ကြီးက တဖြည်းဖြည်းချင်း နိမ့်လာလျှင် ရေပြင်စိမ်းပြာပြာတွေ စတွေ့ရသည်။ ။ ကျွန်းသေးသေးရှည်ရှည်လေးတွေ ဟိုတစ်စ ဒီတစ်စ ဖြစ်နေတာဟာ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်က စိတ်ကူးကျကျ ရေးဆွဲထားတဲ့ အတိုင်း။ တကယ်တော့ ဒါဟာ သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်နေတာလေ။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျတော့လည်း သဘာဝရဲ့ ဆန်းကြယ်မှု၊ အလှအပတွေ ဆိုတာဟာ တမင်ဖန်တီးထားတာထက်တောင် ရှုမောမဆိုး လှပနေတတ်သည်။ ။

ရေပြင်ပြာကို ငေးရင်း အတွေးနယ်ခဲ့နေသည့် မြယာအနားသို့ ဖက်ဖူးစိမ်းနုရောင် ယူနီဖောင်း လေယာဉ်မယ် ဝတ်စုံလေးနှင့် လှပသော လေယာဉ်မယ်လေးက ကပ်လာရင်း...

“Excuse me”

မော့ကြည့်လိုက်တော့ ခုံကိုပြန်မတ်ဖို့ နဲ့ ခါးပတ်ပတ်ထားဖို့ လာပြောသည် မို့ မြယာက ရှက်ပြီးလေးဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ။ ထိုင်ခုံကိုပြန်မတ်၊ ခါးပတ်ပတ်ပြီး အသက်ကို ဝဝရှူကာ မျက်လုံးကို နှစ်စက္ကန့်လောက် မှိတ်ပြီးမှ ပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။ ။ နှလုံးခုန်သံ တိုးတိုးလေးကြားနေရသည်။ ။ တကယ်တော့ နှလုံးခုန်သံဆိုတာ လူတိုင်းမှာ ရှိတာပဲလေနော်။ ပုံမှန် ဆိုရင်တော့ ကြားစရာအကြောင်း မရှိချေ။ ခုလို

ကြားနေရတယ်ဆိုတာက ပုံမှန်ထက် ပိုမြန်နေလို့ ၊ ပိုကျယ်နေလို့ ။ တစ်နည်း ဆိုသော် ရင်ခုန်နေလို့ မဟုတ်ပါလား။

ဘာလို့ မှန်း မသိပါ။ စင်ကာပူမြေကို နင်းရမှာ မြယာ ရင်ခုန်နေသည် ။ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးလို့ ရင်ခုန်တာမျိုးလား ဆိုတော့လည်း မဟုတ် ။ Oversea ကို မြယာ ဘန်ကောက်ကို ပထမဆုံး စရောက်ဖူးသည် ။ ဘယ်လိုမှ မနေပါ။ ဪ... ဘန်ကောက်ဆိုတာ ဒါလား ဟူသော ပုံစံမျိုးသာရှိသည် ။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်နှင့် ကွာနေသော အနေအထားတွေအတွက် မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ငေးမည်။ ဈေးဝယ်ကောင်းလို့ သာ သဘောတကျ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ ရင်ခုန်စိတ်ဆိုတာ မရှိခဲ့ဘူးဆိုတာ သေချာသည် ။

အဲဒီတုန်းကတော့ မေမေခင်ရယ်၊ ကိုကြီးရယ်နဲ့ တော့အတူသွားခဲ့ကြတာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် ပဲ ရင်မခုန်တာလား။ ခုတော့ စင်ကာပူကို မြယာ တစ်ယောက်တည်း လာခဲ့သည် ။ တစ်ယောက်တည်း လာရတာမို့ ရင်ခုန်နေတာလား၊ တက်ကြွနေတာလား၊ ပျော်ရွှင်နေတာလား။ အို... ဘာလဲဆိုတာ မြယာ ဝေခွဲမနေတော့။

သေချာတာကတော့ ရင်ထဲမှာ ကြယ်လေးတစ်လုံးရောက်နေသလို တောက်ပလင်းလက်နေ ပါသည် ။ ထိုကြယ်လေးက ခုန်ပေါက်မြူးထူးနေဦးမည်။ လေယာဉ်ကြီးက ပြေးလမ်းပေါ် ဆင်းသက်ဖို့ ကြိုးစားနေသည် ။ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ နီနီခင်ဇော်ရဲ့ လေယာဉ်ပျံသီချင်းကို သွားသတိရမိသေးသည် ။ ဒီအချိန်ဆို နွေးလည်း ရောက်နေရောပေါ့။ နွေးဆိုမှ ပဲ မြယာက လူကြုံနှင့် နွေးထည့်ပေးလိုက်သော ဖုန်းကတ်လေးကို သတိရသွားသည် ။ အိတ်ထဲက Note 3 ဖုန်းကိုထုတ်ကာ မြန်မာပြည်က MPT ဆင်းကတ်ကိုထုတ်ပြီး စင်ကာပူဆင်းကတ်ကို ပြောင်းထည့်လိုက်သည်

။ ပါဝါဖွင့်လိုက်သည် ။ Sing Tel ဖုန်းလိုင်းက တက်လာပါသည် ။

မြယာက ကျေနပ်စွာ ပြုံးမိရင်း ပိုက်ဆံအိတ်ရဲ့ ဘေးအိတ်ထဲကို ဖုန်းကို အလွယ်ပြန် ထိုးထည့်ထား လိုက်သည် ။ မြယာ စင်ကာပူကို လာမည်ဆိုကတည်းက အရာရာကို စေ့စပ်သေချာသော နွေးက လူကြိုနှင့် အတူ စင်ကာပူဖုန်းကတ်ကို ထည့်ပေးလိုက်သည် ။ နွေး လာကြိုမှာ ဖြစ်ပေမယ့် လေဆိပ်အရောက်မှာ ကိုပဲ မြယာကို ဆက်သွယ်ချင်လို့ တဲ့ ။ အင်မိဂရေးရှင်းကိုဖြတ်လို့ တစ်ခုခုများ အဆင်မပြေတာ ရှိခဲ့ရင် မြယာ လှမ်းဆက်သွယ် နိုင်အောင်တဲ့ ။ အင်း... သိပ်ချစ်ဖို့ ကောင်းစွာ အကွက်စေသော သူငယ်ချင်း။ ထက်မြက်သော နွေး။ ဒါကြောင့် လည်း စင်ကာပူမှ အင်ဂျင်နီယာမလေးအဖြစ် အောင်အောင်မြင်မြင် ရပ်တည်နေနိုင်တာ မဟုတ်လား။

အတွေးတွေထဲ မျောနေသဖြင့် လေယာဉ်ဘီးချတာတောင် သတိမထားမိလိုက်ချေ။ ပိုးသားလေကြောင်း လိုင်းကြီးမို့လား။ လေယာဉ်က လုံးဝစက်ရပ်သွားပြီမို့ မြယာက ခါးပတ်ကိုဖြုတ်ကာ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည် ။ အပေါ်က အံတံခါးကိုဖွင့်ကာ လက်ဂေ့ချ် Hand Carry အိတ်လေးကို ဆွဲယူလိုက်သည် ။ အိတ်ထဲမှာ မြယာရဲ့ အဝတ်အစား၊ အသုံးအဆောင်တချို့ပါသည် ။ ဒါပဲ ... အဲဒါ အကုန်ပဲ။ ရွေးရမည့် အိတ်အကြီးထဲမှာ ဘာအဝတ်အစားမှ မပါတော့ချေ။ စင်ကာပူကို လာမည်ဆိုတော့ နွေးက လှမ်းပြောထားသည် ။

“ဟဲ့... မြယာ။ နင် စ,လုံးကိုလာရင် ဘာအဝတ်အစားမှ အများကြီး ထည့်မလာနဲ့ ။ နင်ရောက်မယ့်အချိန်က Big Sale အချိန်နော်။ ဈေးတွေ အကြီးအကျယ် လျှော့ကြတာ၊ ခရစ္စမတ်နဲ့ နယူးရီးယား၊ အမယ်လေး... မကြုံဖူးတဲ့ လျှော့ဈေးမျိုးတွေမို့ လိုတာတွေရော မလိုတာတွေရော ဒီ

ရောက်မှ သာဝယ်။ အဝတ်အစား လေးငါးစုံလောက်သာ ထည့်လာခဲ့။ ကျန်တဲ့ ကီလိုတွေ အစားအသောက်သာ သယ်ခဲ့... ဟုတ်ပြီလား။”

အစ်မတော်ဖုရားလေး၏ မှာ ကြားချက်အတိုင်း ကီလိုသုံးဆယ်နီးပါးကို မြန်မာပြည်က ဒေသထွက်ကုန် စားသောက်စုံမျိုးစုံကို သယ်ဆောင်လာခဲ့ရသည် ။ မုန့်ဟင်းခါးအခြောက်ထုပ်၊ ရှမ်းခေါက်ဆွဲ အစည်းကကို ဘယ်နှထုပ်မှန်းမသိ။ လေယာဉ်တံခါးဖွင့်ကာ ဆင်းခွင့်ပေးလိုက်ပြီမို့ မြယာက Hand Carry အိတ် ခရမ်းရောင်လေးကိုဆွဲကာ လေယာဉ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည် ။ ကျယ်ဝန်းလှပ သပ်ရပ်သော ချန်ဂီလေဆိပ်သည် အေးမြအခြေကြီးစွာ ကြိုဆိုနေပါသည် ။

ဘယ်အရာကိုမှ အရေးမကြီးဟု သတ်မှတ်ထားသော မြယာမှာ အိတ်လေးကိုဆွဲပြီး အေးအေး လူလူပဲ လျှောက်လှမ်းထွက်လာခဲ့သည် ။

“Just give me a reason xx Just still little bits enough just still when I broken ur best till we can love to love again...”

အိတ်ထဲမှ ထွက်လာသော Pink ရဲ့ အသံကြောင့် မြယာက တစ်ချက်ပြီးကာ ဖုန်းကို ထုတ်လိုက်သည် ။ နွေးဆီကပဲဖြစ်ရမည်။ စင်ကာပူမှာ မြယာဆီသို့ ဖုန်းဆက်နိုင်သောလူဆိုတာ နွေးပဲ ရှိမှာ လေ။ တကယ်လည်း နွေးပဲ ဖြစ်နေသည် ။

“ဟေး... မြယာ... ဘယ်နားရောက်နေပြီလဲ”

“အင်း... အင်မီဂရေးရှင်းကို သွားနေတဲ့ လမ်းမှာ ”

“အေး... အဆင်ပြေတယ်မှ လား”

“အင်း... ခုထိတော့ ပြေပါတယ်။ အင်မီဂရေးရှင်း ဖြတ်ရင်တော့ မသိဘူး”

“အေးပါ... ကုလားမ ထိုင်တဲ့ ခုံကို မဖြတ်နဲ့ ။ ယောက်ျားထိုင်တဲ့ ခုံ ကိုဖြတ်၊ နင့်လည်ပင်းမှာ LV ပဝါ ပတ်ထားတယ် မဟုတ်လား”

နွေးရဲ့ အမေးစကားကြောင့် မြယာက ခပ်ဟက်ဟက် ရယ်မောမိသ ည် ။ နွေး ဘာကိုဆိုလိုတယ် ဆိုတာကိုလည်း မြယာ သိပါသည် ။ မြယာ ရယ်နေသဖြင့် နွေးက ဆက်ပြောသည် ။

“ဟုတ်တယ်... ဒီက အင်မီဂရေးရှင်းက ကြောက်နေရင် ဖြေခွာက် တယ်။ လူတိုင်းကို အလုပ်လာရှာတဲ့ သူလို့ မှတ်နေတာ။ တော်တန်ရုံ ဝ တ်စားထားပြီး visit visa နဲ့ တစ်လလောက်နေမယ် ပြောလိုက်ရင် အလု ပ်လာရှာမယ်ပဲ ထင်နေကြတာ...

သားသားနားနား ဝတ်စားပြီး တစ်လလောက်နေမယ်ဆိုမှ ပိုက်ဆံ လာဖြုန်းတယ်ဆိုတာ လက်ခံချင်တယ်နဲ့ တူတယ်”

“အိုခေပါ... ငါ ပြီးရင် ဖုန်းပြန်ဆက်မယ်”

“အေးပါ... အဆင်ပြေမှာ ပါ ဆီးရား”

နွေးက ဖုန်းချသွားသည် ။ မြယာက ဆံပင်ကို တစ်ချက်သပ်ကာ ဆ က်လျှောက်လာခဲ့သည် ။ ဘေးက မှန်ချပ်တွေမှာ အရိပ်ထင်နေသော ကို ယုံပုံကိုယ် အသာငဲ့ကြည့်မိတော့ အနီနုရောင် ကုတ်လက်တိုကို အပေါ် ထပ် အဖြစ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဝတ်ထားကာ ဆင်စွယ်ရောင်ဘောင်းဘီရှည် ကို ပြောင်လက်တောက်ပနေသော လေဒီရှူးအနက် ဖြင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားသည် ။

နွေး ပြောသလိုပဲ လည်ပင်းမှာ LV တံဆိပ် ပုဝါလေးကို ဖက်ရှင်တစ် ခုအဖြစ် လှပသပ်ရပ်စွာ စည်းနှောင် ထားပါသေးသည် ။ ပတ်စပို့ မပြ သေးလျှင် ယိုးဒယားမလိုလို မလေး တရုတ်မလိုလို ထင်ရသော ရုပ်သွင်

နှင့် ခေတ်မီမီကမ္ဘာကို ကြည့်မြင်နေသော မြယာမှာ စင်ကာပူ အင်မီဂ
ရေးရှင်းကောင်တာသို့ ရောက်လာသည်။ ကိုယ် ဖြတ်သန်းရမည့် ၊ ကို
ယ့်ကိုစစ်ဆေးမည့် လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးအရာရှိကို ကိုယ်ရွေးချယ်ခွင့် ရ
သေးသည် ကတော့ ကိုယ့်အခွင့်အရေးပဲလေ။

မြယာက တရုတ်ငယ်ငယ် အရာရှိလေးရှေ့မှာ ရောက်ဖို့ တန်းစီဝင်
ရောက်လိုက်သည်။ သုံးယောက်တန်းစီ ပြီးလျှင် မြယာအလှည့်သို့ ရောက်
လာသည်။ မြယာက လိုအပ်သော စာရွက်စာတမ်းတို့ ကို တင်ပေးလို
က်သည်။ အရာရှိက မြယာကို တစ်ချက်ကြည့်၊ ပတ်စပို့ကို လှန်ကြည့်
ကာ ကွန်ပျူတာကိုခေါက်သည်။ ပြီးတော့ white card ကို ပြန်ကြည့်
ကာ မြယာကို ထပ်ကြည့်လာသည်။ မေးပါပြီ။

“စင်ကာပူကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

Visit လို့ ရေးထားရဲ့ သားနဲ့ ဘာလာလုပ်တာလဲဆိုတော့
ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ကဲ... ပါးစပ်နဲ့ ပဲ ပြောပါတော့မည်။

“အလည်လာတာ”

“တစ်လနေမယ်... ဟုတ်လား၊ အပြန်လေယာဉ်လက်မှတ်လေး ပြပါ
ဦး”

မြယာက လွင့်လွင့်လေးပြုံးရင် အိတ်ထဲမှ ထိုးထွက်နေသော အသွား
အပြန်ဝယ်ထားသည့် Air ticket ကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။ အရာရှိက ဘ
ဝင်ကျသွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ကာ စင်ကာပူမှာ နေထိုင်မည့်
လိပ်စာကို ထောက်ပြရင်း ထပ်မေးပြန်သည်။

“ဒါ ဘယ်သူ့လိပ်စာလဲ။ မင်းနဲ့ ဘာတော်လဲ”

“ကျွန်မ သူငယ်ချင်းပါ၊ သူ အပြင်မှာ တောင် လာကြိုနေပြီ”

“အိုခေ... အိုခေ”

စိတ်တိုင်းကျသွားတော့ဟန်ဖြင့် မြမာယာရဲ့ ပတ်စ်ပို့တွင် တုံးထုချပစ်လိုက်တော့သည် ။ ပတ်စ်ပို့၊ လေယာဉ်လက်မှတ်စတာတွေကို ပြန်ကမ်းပေးသည် ။ မြယာက လှမ်းယူရင်း သင့်ခံယူပြောကာ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်သော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် ထွက်လာခဲ့သည် ။ အိတ်ရွေးရဦးမည် ။ အိတ်မရွေးခင် မှန်အကာကြီးမှ တစ်ဆင့် လာကြိုနေသူများကို လှမ်းမြင်နေရလေရာ လက်ဝှေ့ယမ်းပြနေသော နွေးကို မြင်လိုက်ရသည် ။ အိုခေ အဆင်ပြေ ဟူသော သဘောဖြင့် မြယာက လက်မတစ်ချက် ထောင်ပြလိုက်သည် ။

အိတ်တွေ တရွေ့ရွေ့ လည်ပတ်နေတာကိုကြည့်ရင်း မြယာရဲ့ အိတ်က သိပ်ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာစရာ မလိုခဲ့ပါ။ ခရမ်းရင့်ရောင် စိုလက်နေသည့် အိတ်ကို ချက်ချင်းလိုလို လှမ်းတွေ့မြင်ရသည် ။ အိတ်ကို မယူပြီးနောက် လှည်းပေါ်တင်ကာတွန်းရင်း နွေးထံ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည် ။

“အေး... မြယာ ပြော”

“ငါ Duty Free ဆိုင်က ဘာဝယ်ခဲ့ရဦးမလဲ”

“အေး... စီးကရက်နဲ့ အရက် ရောင်းသလောက် ဝယ်ခဲ့ဟာ”

“ဟာ... ဟ ... တယ်ဟုတ်ပါလား”

“ငါ့အလုပ်ထဲက လူတွေအတွက်ပါ။ ကုမ္ပဏီမှာ အသေးစားပါတီလုပ်ရင် ငါပဲ စီစဉ်ပေးရတာ။ အရက်က အပြင်မှာ ဝယ်ရင် ဈေးကြီးတယ်လေဟာ၊ စီးကရက်ကတော့ လာဘ်ထိုးဖို့ ပေါ့ ... ဟဲ... ဟဲ... ဝယ်လာခဲ့”

“ဟင်း... ဖြစ်ရတယ်”

မြယာက နှုတ်ခမ်းလေး တစ်ချက်စုရင်း နွေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်က မြင်နေရပေမယ့် ဖုန်းတွေကိုယ်စီနဲ့ စကားပြောနေကြဆဲ။ ဖုန်းချလိုက်ပြီးနောက် မြယာက Duty Free ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာကာ Double Black တစ်ပုလင်း ဝယ်လိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ မြယာ တစ်ယောက် နွေးထံ လျှောက်လှမ်းထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ။

အပြင်ရောက်သွားတာနဲ့ နွေးနဲ့ မြယာ ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်မိသည်။ ။ မတွေ့ရတာ တစ်နှစ်ခွဲကျော် လောက်တောင် ရှိတော့မည်။ ခါတိုင်း တစ်နှစ် တစ်ခေါက် ပြန်လာနေကြ နွေးမှာ အလုပ်မှာ ရာထူးတက်သွားတော့ ပြန်မလာအားတော့ပြီ။

“မိန်းမ... လှလာလိုက်တာ... ကျမ (ကြည့်စမ်း)”

“ဪ... သူကတော့ မလှရှာဘူး၊ မက်ခ်ကျီးကျူခ်က ဟာ ဟ”

နွေးက Nikita (နီကီတာ) ဇာတ်လမ်းတွဲထဲမှ မင်းသမီး မက်ခ်ကျီးကျူခ်လို အရပ်မြင့်မြင့်၊ သွယ်လျလျရှိကာ မျက်ရစ်သေးသေး၊ နှုတ်ခမ်းပါးလျလျ ကောင်မလေး ဖြစ်လေသည်။ ။

“ပေး ပေး ... ငါ တွန်းခဲ့မယ်”

“နေပါ ဒီလောက်တော့ ရပါတယ်ဟ”

“ဪ ... ပေးပါဆိုတာ၊ နင်က လေယာဉ်စီးလာရတာ ညောင်းနေမှာ ပေါ့၊ ခြေဆန့်လက်ဆန့် လျှောက်ပါ လာ...”

ဪ ... ဗိုက်ဆာပြီလား။ ဒီမှာ ပဲ တစ်ခုခုစားသွားမလား”

အချိန်က ညနေခြောက်နာရီခန့် ရှိနေပေပြီ။ လေယာဉ်ပေါ်မှာ နည်းနည်းစားလာသေးတာမို့ မြယာ မဆာပါ။

“မဆာပါဘူးဟ။ လေယာဉ်ပေါ်မှာ ကော်ဖီလည်း သောက်လာသေးတယ်”

“အိုခေ ... အိမ်ရောက်မှ အေးဆေးစားတာပေါ့”

“နင် ဟင်းချက်ထားလို့ လား”

“အင် ... ချက်စရာလား။ နင့် ဒီအိတ်ကြီးတစ်လုံးက ငါ့အတွက် ရိက္ခာတွေပဲ မဟုတ်ဘူး လား... ဟား ဟား”

“ဟင်”

မြယာ မျက်လုံးပြူးသွားပုံကို နွေးက တဟားဟား ရယ်သည် ။ နွေးကြည့်ရတာ မြယာ ရောက်လာတာကို အတော်မြူးနေဟန်ရှိသည် ။ နွေး ပျော်နေပုံကိုကြည့်ကာ မြယာတောင် နှလုံးသားထဲက တထိတ်ထိတ်နဲ့ ပျော်ရွှင်လာရလေသည် ။ အရှေ့တောင်အာရှမှာ အတိုးတက်ဆုံးနှင့် လုံခြုံမှုအရှိဆုံးနိုင်ငံမှာ ချစ်သူငယ်ချင်းနဲ့ အတူ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လည်ပတ်စူးစမ်းရတော့မှာ မို့ ပျော်ရွှင်တက်ကြွမှုက အတိုင်းမသိ တက်လာသည် ။

“နင် မနက်ဖြန် ဘယ်သွားချင်လဲ”

မနက်ဖြန် တနင်္ဂနွေနေ့မို့ နွေး ရုံးပိတ်ကာ စင်ကာပူမြို့အနှံ့ စည်းကားလှပနေလိမ့်မည်။

“ရပါတယ်ဟာ ... အေးဆေးပေါ့။ နင် လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပါဦး”

“အိုး ... ငါက ဘာလုပ်စရာရှိတာမှတ်လို့ ။ ငါက တစ်နေ့စာ တစ်နေ့ အကုန်လုပ်တာ။ အဝတ်တောင် တစ်နေ့ဝတ်တဲ့ အဝတ်အစား တစ်နေ့ လျှော်တာ အကြွေးမထားဘူး။ နားရက်ကျမှ ကျုံးလုပ်ရတာမျိုးက ပိုပင် ပန်းလို့ ”

“အေးဆေးပေါ့ဟာ၊ ငါက သုံးပတ်လောက် နေမှာ ပဲဟာ၊ Visa တစ်လထိ ယူထားတာပဲ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြန်တော့ ငါလည်း ရုံးပိတ်၊ နင်လည်း ရောက်နေပြီဆိုတော့ တစ်နေရာတော့ သွားမှ ဖြစ်မှာ ပေါ့...”

ကဲ... ဒီတော့ ယူနီဗာဆယ်တွေ ဘာတွေ နောက်ထား။ မိန်းကလေးဆိုတော့ အမိုက်စားတွေ စုဝေးရာ Orchard ကိုသွားမှ ။ ငါတောင် Orchard ကို မရောက်တာကြာပြီ”

“ဟင်... နင်က ”

“မထင်နဲ့ မြယာ ရ။ နင် ဒီမှာ နည်းနည်းကြာသွားရင် သိလာလိမ့်မယ်။ ဒီမှာ အနေကြာသွားတဲ့ လူတွေက ဘယ်မှ သိပ်မရောက်ဖြစ်တော့ဘူးဟ။ အိမ်ထောင်သည် တွေဆို ပိုဆိုးတယ်...”

ငါတို့လို ဖလန်း ဖလန်းထတတ်သူတွေတောင် ရေရှည်ကျတော့ မသွားဖြစ်တော့ဘူးဟ။ ဆန်းဒေးကို အိမ်မှာ ပဲ နှပ်နေချင်တော့တာလေ။ ရုံးဖွင့်တဲ့ ရက်တွေ စောစောထရတော့ ရုံးပိတ်ပြီဆို ၁၀ နာရီလောက်ထိ အိပ်တယ်၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်တယ်၊ စာဖတ်တယ် ဆိုတော့ကာ အိမ်မှာ ပဲ နှပ်ချင်တော့တယ်...

ဪ... စာအုပ်ဆိုလို့ နင် ငါမှာ တဲ့ စာအုပ်တွေရော ပါလား”

“ပါ၊ပါတယ် မမလေးရယ်။ နင်မှာ တာတွေရော မမှာ တာတွေရော လိုအပ်မည် ထင်တာမှန်သမျှ ကျွန်တော်မျိုးမ အကုန်ယူဆောင်ခဲ့ပါတယ်ရှင်”

“ဟား ဟား... တော်တယ်။ အိုခေ ကဲ... စင်ကာပူရဲ့ Life Style Lesson one စတင်ပြီဟေ့။ Q ရတော့မယ်...”

ဒါဟာ နေ့စဉ်ဘဝတွေထဲက တစ်ခုပေါ့ မြယာရေ”

Taxi စီးဖို့ ရာအတွက် လူတွေက စနစ်တကျ တန်းစီနေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မြယာတို့ လည်း စနစ်တကျ တန်းစီရသည်။

“ဒီမှာ ဘယ်နေရာမဆို တန်းစီရတယ်လေ။ ရှေ့ပင်းမော်လံမှာ လည်း တန်းစီရတယ်”

“အင်း... ကောင်းပါတယ်။ စည်းကမ်းတကျ ဖြစ်တာပေါ့ဟာ”

“စည်းကမ်းကတော့ ဘာကျသလဲ မမေးနဲ့ ။ နင် တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ အသည်းယားရဦးမယ့် အဖြစ်တွေပေါ့ဟာ”

မြယာက နားလည်သဘောပေါက်သလိုဖြင့် ပခုံးတွန့်ပြလိုက်သည်။ သိပ်မကြာခင် မြယာတို့ အလှည့် ရောက်လာသည်။ ။ နွေးက ကားပေါ်ကို ပစ္စည်းတွေတင်ပြီးနောက် တက္ကစီသမားကို လိပ်စာပြောလိုက်သည်။ ။ ဈေးတွေဘာတွေ ဆစ်စရာမလို။ မိတာနှင့် တွက်သည် မို့ ကျသလောက် ရှင်းရုံပါပဲ။

ကားလေးက ကတ္တီပါ ကတ္တရာလမ်းမျိုးတွင် ပြေးနေသည်။ ။ ဥယျာဉ်မြို့တော်အလား ဖန်တီး တည်ဆောက်ထားသော စင်ကာပူ၏ နွားရိုင်းသွင်းချိန် အလှတရားကို မြယာက နှုတ်ဆိတ်စွာ ငေးမောနေမိသည်။ ။ မိုးထိထိုးထွက်နေသော ခေတ်မီတိုက်တာများ အစီအစီ ရှိနေသော်လည်း မွန်းကျပ်သည့် အရိပ်အယောင်မျိုး ရှိမနေချေ။ ပြတ်သွတ်နေသည့် မြို့ပြစတိုင်မျိုး စင်ကာပူမှာ ရှိမနေပါ။ စိုက်ပျိုးဖြစ်ထွန်းမည့် မြေနှင့် ရေ မရှိသဖြင့် စင်ကာပူနိုင်ငံသားတို့ စိတ်ဓာတ်ကျခဲ့ရဖူးသည်။ ။

နေရောင်ခြည်ရှိရင် ရပြီလေဟူသော မဆုတ်မနစ်စိတ်ဓာတ်ဖြင့် ဝန်ကြီးချုပ် လီကွမ်ယုက ရဲရဲတောက် ပြောခဲ့သည် တဲ့။ ။ ဘာသယံဇာတ

မှ မထွက်သော။ ရေကိုပင် မလေးရှားက ဝယ်သုံးရသော စင်ကာပူသည် သူများ ထက် ဘဝနာခဲ့၍ သူများ ထက် ပိုကြိုးစားခဲ့သည် လား မပြော တတ်။ ခုချိန်မှာ တော့ အာရှရဲ့ ကျား တစ်ကောင်အဖြစ် လှပစွာ ရပ်တည်မော်ကြွားနိုင်နေချေပြီ။ မြယာစိတ်ထဲတွင် အဝေးမှာ ကျန်ခဲ့သည့် ကိုယ့်တိုင်းပြည် လေးကို သွားသတိရမိသည် ။ သတိရမိသည့် အခိုက် ဖျတ်ခနဲ ဝမ်းနည်းသွားသလို ခံစားသွားရတာလည်း အမှန်အကန်ပါပဲ။

“နင် မြန်မာကို သတိရနေတာလား။ အမ်ပိုင်အေ အမ်အေအေ မြန်မာ ဆိုတာကိုလေ... ဟင်း ဟင်း”

နွေးအသံက လှောင်သလိုလို၊ ခနဲ့ သလိုလို၊ ခံစားဖူးသလိုလို။ မြယာက ဘာကြောင့် သိနေရတာပါလိမ့် ဟူသော ပုံစံဖြင့် နွေးကို ကြည့်မိလျှင် နွေးက နားလည်သလိုဖြင့် မြယာရဲ့ လက်ကလေးကို လာရောက်ဖျစ်ညှစ်ရင်း...

“ငါ ရန်ကုန်က အဲလေ ... မြန်မာပြည်က လာတဲ့ လူတွေတော်တော်များများကို လေဆိပ်မှာ သွားကြိုဖူး တယ် မြယာ...

အထူးသဖြင့် စင်ကာပူကို ပထမဦးဆုံး ရောက်ဖူးတဲ့ လူတွေကိုပေါ့။ သူတို့ ရဲ့ အတွေးတွေ ခံစားချက်တွေအားလုံး အတူတူပဲလေ မြယာ။ တော်ရုံအားဖြင့်တော့ လူတော်တော်များများ ဟာ စင်ကာပူ ဘယ်ဘဝက လာလဲသိကြတာပါပဲ။ လူသဘာဝနဲ့ ပြောရရင်တော့ စင်ကာပူနဲ့ မြန်မာဆိုတဲ့ လူနှစ်ယောက်ပဲထား ...

စင်ကာပူဆိုတာ ဆင်းရဲသားမိဘက ပေါက်ဖွားလာတဲ့ ဆင်းရဲသားလေး၊ မြန်မာကတော့ ချမ်းသာတဲ့ ၊ အမွေတွေ အများကြီးရထားတဲ့ သူဌေးသားမျိုး၊ ဒါပေမဲ့လည်း မြန်မာဆိုတာ ကုဋေရှစ်ဆယ် သူဌေးသားလို ဖြစ်သွားတာပဲ မဟုတ်လား ...

နောက်နေ့တွေ့ ရထား၊ ဘတ်စ်ကားစီးရင် နင်တွေ့ပါလိမ့်မယ် မြ
ယာ၊ တို့ တိုင်းပြည်က နောက်နှစ်၊ နှစ်ဆယ်စာလောက် နောက်ကျကျန်
နေခဲ့ပါပြီ”

မြယာက သက်ပြင်းမောတစ်ခုကို ချမိသည် ။ မှောင်စပျိုး လာပြီမို့
လမ်းမီးတွေထွန်းကြပြီ။ မီးရောင်အောက်မှာ မြို့တော်သည် ခမ်းနားတ
ည်ငြိမ်စွာ ညအသက်ဝင်လာသည် ။ ကဲ ... တို့ ရွှေမြို့တော်ကြီး ရန်ကုန်
နဲ့ နှိုင်းယှဉ်တဲ့ အကျင့်တွေ ဖျောက်ထားမှ ဖြစ်မယ်။ အားကျငေးမောရုံ
သာ တတ်နိုင်တော့တယ် မဟုတ်လား စင်ကာပူရယ်။

*

အခန်း(၂)

ညက မြယာနှင့် နွေးတို့ အလွမ်းသယ်နေရတာနှင့် ည(၁)နာရီလောက်မှ အိပ်ပျော်သွားကြသော်လည်း မနက်ကျတော့ အိပ်ရာပြောင်းတာကြောင့် လားမသိချေ။ နွေးက အိပ်မောကျနေတုန်း ဖြစ်ပေမယ့် မြယာ ကတော့ (၇)နာရီလောက်မှာ ပြန်နိုးလာသည်။ အိပ်ချင်စိတ်လည်း မရှိတော့သဖြင့် ကိုယ်လက်သန့်စင်ကာ ပြတင်းတံခါးမှ တစ်ဆင့် စင်ကာပူ နံနက်ခင်းကို ငေးမောမိသည်။

နွေးရဲ့ အိမ်က Jurong East ဟု ခေါ်သည့် ရပ်ကွက်ကြီးမှာ ရှိသည်။ စည်ကားသော နေရာပါပဲ။ နွေးဟာ Jurong East မှာ ရှိသည့် ကွန်ဒိုတစ်ခုတွင် နေသည်။ ကွန်ဒိုဟာ (၂၇)ထပ်မြင့်ပြီး နွေးအခန်းကတော့ (၂၃)ထပ်မှာ ရှိပါသည်။ မြယာက (၂၃)ထပ်မှ နေ၍ ကွန်ဒိုဝင်းထဲမှ စိမ်းစိုလှပနေသော မြက်ခင်းပြင်များ၊ ကလေးကစားကွင်းလေးကို ငေးနေသည်။ ဒီမှာ ဘယ်နေရာကိုပဲ ကြည့်လိုက် ကြည့်လိုက် သစ်ပင်တွေ၊ မြက်ခင်းစိမ်းတွေနဲ့ စိမ်းလန်းနေလေ့ရှိသည်။

“အိုး... သေတော့မှာ ပဲ”

ခုမှ မြယာက အလန့်တကြား ရေရွတ်မိသည်။ စင်ကာပူကို ချောမောစွာရောက်ကြောင်း မေမေခင့်ထံ ဖုန်းမဆက်ရသေး။ နွေးနှင့် တွေ့ပြီး လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်ရတာရယ်၊ စင်ကာပူရဲ့ ခေတ်မီလှပမှုကို ငေးမေးနေတာနှင့် ရယ် ... မနွေက ရန်ကုန်အိမ်ကိုတောင် ဖုန်းဆက်ဖို့ လုံး

၀ လုံး၀ သတိမရခဲ့ပါ။ ခုမှ ဖုန်းကို သွားယူကာ ကဗျာကယာ နှိပ်ခေါ်မိသည်။ စင်ကာပူမှာ (၇)နာရီ ရန်ကုန်မှာ ၈ နာရီခွဲတော့မည်။ ဖုန်းလိုင်းက ချောချောမွေ့မွေ့ပင် မေမေခင်ရဲ့ ဖုန်းကို ခေါ်ဆိုသည်။

“ဟယ်လို”

ကြည်လင်ပြတ်သားသလောက် မာန်တစ်ခု ဝင့်ထည်နေသော မေမေခင်ရဲ့ အသံကို ကြားရပြီ။

“မေခင် ... သမီး မြယာပါ”

“အေး ... မြယာ။ ခုမှ ဖုန်းဆက်ရသလား”

“ဟဲ ... မဟုတ်ဘူး ။ မနွေကလေး ဖုန်းကတ်ကလည်း မဝယ်ရသေးတာနဲ့”

“ခုမှ ဝယ်ပြီး ဆက်ရတယ်ပေါ့။ မနွေက စောစောရောက်တာပဲ မဟုတ်ဘူး လား ဆက်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ငါကတော့ အဆင်မှ ပြေပျံ့မလား။ တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေများ ဖြစ်နေပြီလဲဆိုတာ စိတ်ပူလိုက်ရတာ”

“ဪ ... စိတ်မပူဖို့ သမီး မှာ ခွဲသားပဲ မေမေခင်ရယ်။ အလကား စိတ်ပူနေတယ်”

“ဟဲ့ ... လူကြီးကတော့ စိတ်ပူတာပေါ့ဟဲ့။ ခုရော ဘယ်လိုလဲ အားလုံး အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

“ပြေပါတယ် မေခင်။ ဒီမှာ က ဘန်ကောက်လို မဟုတ်ဘူး ။ အရမ်း Safe ဖြစ်တဲ့ တိုင်းပြည်ပါ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားနေလဲ နှောင့်ယှက်မယ့်သူ မရှိပါဘူး”

“ဟဲ့ ... နှောင့်ယှက်တဲ့ သူရှိရှိ မရှိရှိ သတိဆိုတာ ပိုတယ်မှ မရှိတာ။

အစစ အရာရာ သတိဝီရိယနဲ့ နေနော်။ ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲ”

“ခစ် ... မေခင်ကလည်း မြယာက မနေ့ညကမှ ရောက်တာလေ”

“ရောက်တာ သိသားပဲ။ မေးတာကိုသာဖြေ”

“ဪ ... မြယာက Air ticket တောင် တစ်လ ticket ဝယ်ထားတာလေ။ အနည်းဆုံးတော့ သုံးပတ်ပေါ့၊ ဒါမှ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ဖြည်းဖြည်း နဲ့နဲ့စပ်စပ် လည်လို့ ကောင်းမှာ ပေါ့ မေခင်ရဲ့ ... ဟုတ်ဖူးလား”

“ဘာ ဟုတ်ဖူးလားလဲ။ တလောက ပင်ပန်းတာတွေ နားပါစေတော့ ပျော်ပါစေတော့ ဆိုပြီး လွှတ်လိုက်တာ။ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် အေးအေးဆေးဆေးနေနော်”

မြယာက နှာခေါင်းတစ်ချက် ရှုံ့မိသည်။ စင်ကာပူမှာ မြယာ ပျော်ရွှင်တက်ကြွရမှာ အသေအချာဟာ မေမေခင်နှင့် ဝေးတာကြောင့် လည်း ပါမည်။ မေမေခင်က ပွစိ ပွစိ ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက် လုပ်လွန်းသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ မြယာ အာရုံအရမ်း နောက်ရသည်။ စိတ်ညစ်ရပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... စိတ်ချပါ မေခင်”

“အေး... အေး။ ကျန်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက်ဦး၊ ဖုန်းလည်း တစ်ပတ် တစ်ခါလောက်ဆက် ... ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါဆို မြယာ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်”

“အေး ... အေး”

ဖုန်းချပြီးတော့မှ ပဲ လူက ပြန်လည်လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားသည်။ နွေးကို သွားကြည့်လိုက်တော့ အိပ်ကောင်းတုန်း။ မြယာကတော့ နွေးနိုးလာလျှင် အံ့သြဝမ်းသာသွားအောင် မုန့်ဟင်းခါးချက်ဖို့ ပြင်သည်။ ငါး

ဝယ်ထားတာ မရှိသော်လည်း လောလောဆယ်မှာ မုန့်ဟင်းခါးနှင့် ဝေးနေမည့် နွေးအတွက်တော့ စိတ်ဖြေရာ မုန့်ဟင်းခါးလေးတော့ ဖြစ်နိုင်ပေမည်။ မုန့်ဟင်းခါးဟင်းရည် တည်နေတုန်းမှာ ရန်ကုန်က ယူလာသော ရွှေလဝန်း ကော်ဖီမှုန့်ကို စက်ဖြင့် နှပ်ထားလိုက်သည် ။ အစားအသောက်တွေကို ရေခဲသေတ္တာထဲ တည့်တန်ထည့်၊ ဗီရိုထဲသိမ်း သင့်တာ သိမ်း အားလုံးပြီးစီးချိန်မှာ မုန့်ဟင်းခါးဟင်းရည်နံ့ကလည်း မွှေး လာပြီး နွေးကို သွားနှိုးသလို ရှိလေသည် ။ နွေးက အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် kitchen တံခါးဝမှာ လာခေါင်းပြုကြည့်ကာ...

“ဝေး ... ဘယ်က ဂျင်းနီ ရောက်နေတာလဲ။ ငါ အိပ်မက်ထဲမှာ မုန့်ဟင်းခါး စားရတယ်။ မုန့်ဟင်းခါးဟင်းရည်နံ့တွေ ရနေတာ ပြီးတော့ နိုးလာတာပဲ”

“ဟား ဟား ... နင့်အိပ်မက်က နှာခေါင်းတစ်ဆင့် ခြေရာခံပြီးမက်တာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ အိုခေ ... မောနင်း ... နင် ... မျက်နှာသစ်ပြီးရင် Breakfast စားလို့ ရပြီနော် ...

ကော်ဖီကလည်း မြန်မာကော်ဖီမှုန့်ကို နှပ်ဖျော်ထားပြီးသား”

“အောင်မယ်လေး ... So Amazing ။ ငါ ဒီလိုနံနက်ခင်းမျိုး မပိုင်ဆိုင်ရတာ သင်္ကြန်တစ်ခါကျော်စာလောက် ရှိရောပေါ့ ... ကဲ ... မျက်နှာသစ်လိုက်ဦးမယ်ဟေ့”

နွေး တစ်ယောက် ခုန်ပေါက်ပြီး မျက်နှာသစ်ဖို့ ထွက်သွားချိန်ဝယ် မြယာက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် မုန့်ဟင်းခါးနှစ်ပွဲကို ပြင်ဆင်လိုက်သည် ။ ကြက်သွန်ဖြူဆီချက်လေးလည်း ကြိုက်သူမို့ဆီချက်လေးလည်း လောင်းထည့်လိုက်သေးသည် ။ ငါးမိနစ်တောင် မကြာဘဲ နွေးက ပြန်ရောက် လာလေသည် ။ အဆင်သင့် ပြင်ထားသော မုန့်ဟင်းခါးကို အားပါးတရ စားသ

ည် ။

“ကောင်းလိုက်တာဟယ် ... ငါ မုန့်ဟင်းခါး မစားရတာ တော်တော်ကြာပြီဟဲ့။ ငှက်ပျောအူလေးတွေကလည်း ချိုလိုက်တာ အမယ်လေး... အမယ်လေး... ဘယ်လိုကောင်းမှန်း မသိအောင်ပါပဲ”

“ဟား ဟား ... ဖြည်းဖြည်းစားပါ နွေးရယ်။ ထင်လို့ ငါအများကြီး ချက်ထားတယ်။ ဒါတောင် ငါ့စိတ်တိုင်းကျ မဟုတ်ဘူး ။ ငါတွေ ဘာတွေ ထပ်မံထည့်ရသေးဘူးလေ။ ရယ်ဒီမိတ်အတိုင်း ချက်ထားရုံလေး စပါးလင်လည်း မပါသေးဘူး”

“ငါး မပါတာရော၊ စပါးလင် မပါတာရော ဘာမှ မသိသာဘူး။ ငါ့အတွက်တော့ မြောင်းမြဒေါ်ချိုဆိုင်ရှေ့ ရောက်နေတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ငှက်ပျောအူက နင်ယူလာတာလား၊ ခေတ်ကာလ တိုးတက်လာတာ တစ်ခုတော့ ကောင်းတယ်နော် ...

မုန့်ဟင်းခါး ရယ်ဒီမိတ်တွေက ဒီလို တော်တော်လေး ကောင်းအောင် တီထွင်နိုင်တယ်”

“အင် ... နင် မုန့်ဟင်းခါး ကြိုက်တတ်မှန်းသိလို့ ရောက်တာနဲ့ ချက်ကျွေးမယ်ဆိုပြီး ငှက်ပျောအူလေး တစ်ပိုင်းပါ ထိုးထည့်လာတာ။ ရယ်ဒီမိတ် မုန့်ဟင်းခါးတွေ နောက်ပိုင်း တော်တော်ကောင်းလာတယ်။ နိုင်ငံခြားနေတဲ့ လူတွေအတွက် ဝမ်းသာစရာပေါ့ဟာ။ ငါက ရန်ကုန်မှာ ဆို ဒါကို modify ပြန်လုပ်တယ်ဟ၊ ငါးဆီမွှေးသတ်တယ်။ စပါးလင်တွေ ဘာတွေ နည်းနည်းထပ်တည့် အဲလိုပေါ့၊ အရမ်းကောင်းသွားတယ်”

“အေးပေါ့ ... ကောင်းထွာဟာ၊ ကဲ ... နောက်တစ်ပွဲ ကိုယ့်ဘာသာ ထည့်တော့မယ်”

နွေးက နောက်တစ်ပွဲ ထပ်ထည့်လာသည်။ ။ မြယာက ကော်ဖီတစ်ခွက် ယူသောက်ရင်း ပြုံးကြည့်နေ ကာ အနားပြန်ရောက်လာသော နွေးကို မေးခွန်းထုတ်မိသည်။ ။

“ခါတိုင်းရော စားရေး သောက်ရေး နင် ဘယ်လိုစီစဉ်ဖြစ်လဲ နွေး။”

“ငါက တစ်ကိုယ်တည်းသမားဆိုတော့ စောစောစီးစီး ဟင်းထချက်ပြီး အလုပ်ရှုပ်လည်း မခံချင်တော့ ဘူးလေ။ ရုံးကို ရှိုးစမိုးနဲ့ ပဲ သွားတာပေါ့ဟယ် ...

Breakfast ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကော်ဖီနဲ့ မုန့်ပေါ့။ ဒါမှ မဟုတ် ခေါက်ဆွဲပေါ့။ နေ့လယ်စာက ရုံးနားက Food Court မှာ ပဲ စားတယ်။ ညနေစာကတော့ ဒေါ်ဝါဝါလက်ရာပေါ့ ... ဟား ဟား။”

“ဒေါ်ဝါဝါ လက်ရာ ! ဘယ်လိုတုန်းဟဲ့၊ နင့်အမေပို့ပေးတဲ့ ဟင်းတွေ လား။”

“Right ! မေမေပို့ပေးထားတဲ့ အကြော်အလှော်တွေ ရှိတယ်လေ။ ထမင်းတစ်လုံးတည်ပြီး အဲဒါတွေနဲ့ စားရင်လည်း စား၊ မစားရင်လည်း KF C ကြက်ကြော်တို့ ဘာတို့ စိတ်ကူးပေါက်ရာပေါ့ဟာ၊ တစ်ခါတလေ သူငယ်ချင်းနဲ့ ချိန်းပြီး ဒီနားက မောလ်တွေမှာ ယိုးဒယားစာတို့ ဟော့ပေါ့တို့ သွားစားဖြစ်တာလည်း ရှိတယ်ပေါ့ဟာ ...

ဒီလိုပါပဲ အဆင်ပြေသလိုပေါ့ဟာ။ အိမ်မှာ တော့ တခုတ်တရ ချက်မစားဖြစ်ဘူး။ ပိုဆိုးတာက ငါက တစ်ယောက်တည်း နေတာကိုး။”

“အင်း။”

စင်ကာပူရောက် မြန်မာအများ စုက တိုက်ခန်းကျယ် သို့မဟုတ် ကွန်ဒိုအခန်းကို စုပေါင်း စပ်ပေါင်း share လုပ်ပြီး ငှားနေကြတာ များ ပါသ

ည် ။ စင်ကာပူကိုရောက်တာ ကြာပြီဖြစ်သော အချို့မြန်မာတွေထဲမှာ ကိုယ်ပိုင်အိမ် ဝယ်သူတွေလည်း ရှိကြလေရာ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ်လည်း နေ ပိုသောအခန်းတွေကို လူငှားတင်ထား ကြသည် ။ လူငှားကလည်း မနက်ဆို ရုံးသွား၊ ညနေစောင်းမှ ပြန်ရောက်၊ တစ်အိမ်လုံးက မိုးလင်း မိုးချုပ် အလုပ်ထွက်လုပ်နေကြတဲ့ သူတွေ ဖြစ်လေရာ တော်တန်ရုံတော့ အတူတကွ နေထိုင်ကြလည်း သိပ်ပြဿနာမရှိလှပါ။

ကန်စွန်းရွက်တစ်စည်းကို မြန်မာငွေနဲ့ ပြန်တွက်လျှင် (၁၅၀၀) ကျပ်လောက် ကျသင့်နေသည့် စင်ကာပူလို တိုင်းပြည်တွင် အစစအရာရာက စရိတ်ကြီးလှသည် ။ စင်ကာပူနိုင်ငံဆိုတာ ဘာမှ မထွက်တဲ့ တိုင်းပြည်ဆိုတော့ အရာရာတိုင်းဟာ ဈေးကြီးနေတတ်သဖြင့် စရိတ်စက ကာမိအောင် အိမ်ငှားနေလျှင်လည်း အိမ်တစ်လုံး သို့မဟုတ် အခန်းကျယ်တစ်ခုကို share လုပ်ပြီး နေကြတာ များ ပါသည် ။

ကုသိုလ်ထူးသူ နွေးကတော့ သူမရဲ့ အစ်ကို ဝယ်ထားသော ကွန်ဒိုမှ ဘယ်လူငှားမှ လဲ ထပ်မတင် ဘဲ သူမဘာသာတစ်ယောက်တည်း နေထိုင်တာဖြစ်သည် ။ အစ်ကိုက လူငှားတင်ပြီး အိမ်သူကြီးလုပ်ကာ ရတဲ့ ပိုက်ဆံ ယူ ဆိုတော့လည်း သူငွေးမနွေးက မယူလည်း မယူ၊ အိမ်ငှားလည်း မတင်၊ အာရုံနောက်သတဲ့ ။ အခန်းလွတ်တွေ ထားပြီး မြန်မာပြည်က မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေ စင်ကာပူလာလျှင် လာရောက်တည်းခိုရာ အခမဲ့ ဗီလာဖွင့်ထား တာနှင့် သာ တူတော့သည် ။

“နင် တစ်ယောက်တည်းနေရတာ မကြောက်ဘူးလား နွေးရယ်”

မြယာရဲ့ အမေးကို နွေးက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောသည် ။

“ရန်ကုန်မှာ တောင် တစ်ယောက်တည်းနေတဲ့ သူတွေ ရှိတာပဲ။ နင် နောက်ကျရင် သိလာလိမ့်မယ် မြယာ။ စလုံးက အရမ်း safe ဖြစ်တယ်။

ဒီနိုင်ငံမှာ သူခိုးမရှိဘူး၊ ဓားပြမရှိဘူး၊ လူရမ်းကား မရှိဘူး၊ မုဒိမ်းမှု မရှိဘူး”

“ဖြစ်နိုင်လားဟယ် ... စင်ကာပူက လူတွေက ဒါဆို လူကောင်းတွေ ချည်းပဲလား၊ အဲဒီလိုတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး တူတယ်၊ တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ မခိုးတဲ့ သူ၊ လူရမ်းကား ဆိုတာ မရှိဘူး ဆိုတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တာပဲ”

“ရှိတော့ ရှိလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ မရှိသလောက်ပေါ့ဟာ။ ဥပမာ... တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ ခိုးမှု ဆယ်မှုလောက်ရှိရင် ဒါမရှိသလောက်လို့ ပြောလို့ ရတယ် မဟုတ်ဘူး လား ...

နင်တစ်ခုသိထားဖို့ က ဒီနိုင်ငံမှာ ဥပဒေက အရမ်းခိုင်မာလေးနက်မှု ရှိတယ် ဆိုတာပဲ။ အရာ အားလုံးကို ဥပဒေနဲ့ ခိုင်ခိုင်မာမာ ချုပ်ကိုင်ထားတာ။ ကျွန်တစ်ခုခု တက်တာနဲ့ နာပြီသာမှတ်။ Black list ဝင်သွားရင်လည်း ဘာမှ လုပ်စားလို့ မရတော့ဘူးလေ”

“အင်း ... အဲသလောက်တောင်လား”

“ဟုတ်တယ် ... အဲသလောက်တောင်ပဲ။ ဥပဒေအရ အပြစ်ရှိရင်လည်း ငဲ့ညှာမှုမပေး လာဘ်စားတာ တွေလည်း မရှိတဲ့ အတွက် လူတွေက ဥပဒေကို မချိုးဖောက်ရဲဘူး မြဃာ...

နောက်တစ်ခု သူ့နိုင်ငံကလည်း ရန်ကုန်တစ်မြို့စာလောက်ပဲရှိတော့ အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းမှာ နိုင်နိုင် နင်းနင်း ကိုယ်တွယ်နိုင်တာလည်း ပါမယ်”

“တို့ နိုင်ငံကိုလည်း ဒီလို ဖြစ်စေချင်လိုက်တာဟာ။ သူတို့ ဆီမှာ တို့ဆီကလို လူကြီးတွေက ဒါမှ မဟုတ် လူကြီးသားသမီးတွေကပဲ အခွင့်အရေးကောင်းတွေကို ရတာမျိုး လုပ်နေတာမျိုးတွေ မရှိလို့ ပေါ့နော်”

“ရှိတာပေါ့ဟ”

“ဟင် ... ရှိရဲ့ သားနဲ့ ”

ရှိရဲ့ သားနဲ့ ဆိုပြီး ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိသော မြယာကို နွေးက
နားလည်သလို ပြုံးကြည့်ပြီး ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ကာ ဆက်ပြောသည်
။

“ရှိတာပေါ့ မြယာရယ်။ ဒီမှာ လည်း ဒီမိုကရေစီစစ်စစ်တိုင်းပြည်မှ မ
ဟုတ်သေးတာ။ အထက်လူကြီးရဲ့ သားသမီးတွေ အခွင့်အရေးတွေ လုပ်
ပိုင်ခွင့်တွေ ရတာတွေ ရှိတာပေါ့ ...

ဒါပေမဲ့ သူတို့ က ပြည်သူလူထုအတွက် ကောင်းကောင်း စီစဉ်ပေးနိုင်
င်တယ်လေ။ လူတွေ ဘာလိုအပ်လဲ၊ သွားရေး လာရေး အဆင်ပြေဖို့ ၊ အ
စစအရာရာ အဆင်ပြေဖို့ ၊ အကုန်လုပ်ပေးထားတော့ လူတွေက သိလ
ည်း ဘယ်ပြောတော့မလဲဟာ”

“အင်းနော်... တို့ ဆီမှာ တော့ လူကြီးသားသမီးတွေ လူကြီးတွေက
အခွင့်အရေး မှန်သမျှယူကြ၊ ပြည်သူ လူထုကျတော့လည်း
နင်းပြားတွေဖြစ်၊ ဆင်းရဲ ချမ်းသာ ကွာဟမှုက တဖြည်းဖြည်းများ လာ။
ဟူး”

“ဟိတ် ... ဟိတ် ... တော်ပြီ ... တော်ပြီ”

နွေးထံက ခပ်ဟန့်ဟန့်အသံလေး ထွက်လာ၍ မြယာက ကြောင်တ
က်တက်ဖြင့် ကြည့်လိုက်လျှင် နွေးက လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ကာ
ယမ်းပြနေသည် ။ ပြုံးစစနှင့် ဆက်မပြောနဲ့ ဟူသည့် သဘော။

“လောကမှာ ဘာမှ မသိရင် ပိုနေလို့ ကောင်းတယ်တဲ့ မြယာ။ ဒီရော
က်တုန်း အဲဒါတွေ မေ့ထားပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ခံစားလိုက်...”

မဟုတ်ဘဲ လိုက်ယှဉ်နေရင် နင် ပိုပင်ပန်းမယ်။ တိုင်းပြည်အာဏာကို ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ လူတွေ လက်ထဲ တိုင်းပြည်ကို ကောင်းစေချင်တဲ့ စိတ်လေး နှမ်းစေ့တစ်စေ့စာလောက် ရှိရင်ကို တို့ တိုင်းပြည် ဒီလိုမစုတ်ပြတ်ဘူး ...

ငါပြောတာ တိုင်းပြည်ကို ကောင်းစေချင်တဲ့ စိတ်လို့ ပြောတာနော်၊ ချစ်တဲ့ စိတ်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ချစ်တဲ့ စိတ်လို့ ပြောရင် အရမ်းမျှော်လင့်ရာ ကျနေသေးတယ်။ ကောင်းစေချင်တဲ့ စိတ် ဆိုတာ သာမန်ထားလို့ ရတဲ့ စိတ်မျိုး နည်းနည်းလေးတောင် မထားပေးနိုင်တာ လေ

အိုခေ ... မုန်းစရာကောင်းတဲ့ အကြောင်းတွေ ဆက်မပြောတော့ဘူး ။ ရေချိုး အလှပြင်တော့ Orchard သွားကြမယ်”

နွေးထိက စင်ကာပူတရား နာကောင်းတုန်းမှာ ပဲ နွေးက စကားစကိုဖြတ်ကာ လောဆော်သဖြင့် အပြင်သွားဖို့ စတင်ပြင်ဆင်ကြသည် ။ ဘာပဲပြောပြော တစ်ချိန်က ရန်ကုန်ကို လာပြီး လေ့လာခဲ့ရသည့် စင်ကာပူဟာ ခုတော့ ရန်ကုန်ရှေ့မှာ ဘယ်နှမိုင်လောက် ကျော်တက်သွားပြီလဲ။

မျိုးချစ်စိတ်ဟု တတွင် တွင် အော်နေသည့် တိုင်းပြည်မှာ ဘယ်သူတွေက မျိုးချစ်စိတ် မရှိဆုံးလဲ?။ ဆက်တွေးလျှင် ပြီးမှာ မဟုတ်သည် မို့ ရေချိုး အလှပြင်တာပဲ ကိုယ့်အတွက် အကျိုးရှိမည်။